

Pelegrinatge a Jerusalem 2: festa de l'Encarnació

Dv, 26/03/2010 per Teresa Forcades...

[Un Manament Nou](#)

Pau i Bé des de Jerusalem Est!

El director del pelegrinatge, el reverend John L. Peterson i el guia palestí Iyad Qumri ho han deixat ben clar: no som a Israel, som a la Jerusalem Est que segons els tractats internacionals és part del corpus separatum i té un estatus propi. Això és la teoria. A la pràctica, el control que hi exerceix l'estat d'Israel és asfixiant. El reverend Peterson ens ha explicat que fa unes setmanes van fer fora de casa seva unes famílies palestines veïnes dels sogres del guia Iyad: a la casa dels palestins s'hi van instal·lar sense més famílies jueves i els palestins viuen des d'aleshores en tendes de campanya a la porta del que segons tota raó humana i no diguem divina segueix sent de ple dret casa seva. Aquest és el mètode habitual per fer assentaments a Jerusalem: no es fan expandint el territori de la ciutat sinó desallotjant els palestins de les cases que habiten des de fa generacions. Netanyahu n'ha anunciat 1.600 més en els propers mesos.

L'interès per copsar en la mesura que pugui la situació social i política dels palestins a Jerusalem ha estat el tercer motiu que m'ha sortit aquest matí quan, encara a l'avió, m'he preguntat sobre per què he vingut a Terra Santa. El primer motiu és de caràcter místic, entenent per místic la dimensió de vivència interior dels misteris de la fe. Per què he vingut? He quedat admirada de llegir que a Betlem (que és on anirem demà) hi ha la Gruta de la Llet: segons una tradició, unes gotes de llet de Maria hi foren vessades mentre alletava Jesús. Això hi vinc a buscar. Més enllà de si fou exactament aquí o allí, Terra Santa dóna testimoni de la festa d'avui: l'Encarnació, misteri que val la pena contemplar sense deixar que se'l mengi la solemnitat i la gravetat de la Pasqua. L'Encarnació: l'Esperit i la carn units per sempre no com una síntesi absurda de contraris, sinó com la benentesa cordial dels qui s'entenen sense haver de deixar de ser ells mateixos: no hi ha res forçat, no hi ha res tens ni en el Sí de la Mare de Déu ni en el fet inaudit que Déu posi un peu a la terra que no és cap disfressa temporal, sinó part des d'ara i per sempre del mateix Ser de Déu. Seguir les petjades d'aquest peu és el que vinc a fer a Terra Santa en primer lloc, a deixar que la realitat de l'Encarnació cali en mi de forma concreta, més enllà de si tal o qual esdeveniment va passar en aquesta o en aquella roca: hi ha haver l'esdeveniment i hi va haver el LLOC i durant els propers catorze dies passaré més aprop que mai d'aquest LLOC, d'aquests llocs.

Un segon interès del viatge és veure QUÈ n'hem fet els seguidors de Jesús d'aquest llegat. Estic pensant en les proverbials disputes a Terra Santa entre les diferents confessions cristianes pel privilegi (i el negoci) de custòdia els llocs

sants.

I en tercer lloc, ja ho he dit, el tema polític: el paper d'Israel a l'Orient Pròxim, la situació inhumana en què manté els palestins, la vergonya del MUR del qual no es va dir ni una paraula en les cerimònies del passat novembre a Berlín.

Programa que hem fet avui: arribada i visita ràpida a la porta de Damasc i al mercat musulmà.

Programa de demà divendres 26: pujada a la muntanya Scopus i a la muntanya de les Oliveres, visita a la ciutadella de David i a la ciutat de Betlem.